

Halálon túl is szeretlek

A buszunk lassan ment a kacskaringós úton, ami a viktoriánus kori iskolához vezetett. A helyi emberek tudják, hogy az átlagember ezen iskolába való bekerülésének esélye egyenlő a nullával. Mit is kerestem én egy buszon, ami éppen oda tartott? Magam se tudom. Az iskolám megnyert egy pályázatot, ezért eltölthetünk egy hónapot ebben az intézményben. Persze nem az egész osztály, csak néhány ember.

-Willow Asterope?-

A tanár hangja bezengte a buszt és kizökkentette barátnőmet gondolataiból. Felemelte a kezét, hogy jelezze, hogy itt van.

- Daisy Landon?-

Lassan nyitottam ki szemeimet és nagyot nyújtóztam. A tanárnak ez elég jelzés volt. Hamarosan megálltunk az iskola előtt. A nap már lemenőben volt, ezért a szobánk felé vettük az irányt. A szoba elég minimalista volt és nem volt meg benne az a viktoriánus csillogás, amire számítottam. Kipakoltuk a táskáinkat és lezuhanyoztunk.

- Hallottad, hogy állítólag kísértetek járnak az iskolát?-

Kérdeztem izgatottan. Ő csak sóhajtott és megrázta a fejét.

- Pedig a felsőbb évesek azt mondták!-

Mondtam vad kézmozdulatokkal.

- Nem kéne mindent elhinned...-

Mondta unottan és elfordult ágyában a fal felé. Nagyot sóhajtottam és lekapcsoltam a lámpámat. Másnap már kora reggel ébresztettek minket. Egy gyors reggeli után átsétáltunk az iskolába, ahol egy idegen férfi várt minket. Nagy hasa volt és orra alatt egy precízen formázott bajusz ékeskedett.

- Jó reggelt fiatalok! Mr.Eldewode vagyok az intézmény igazgatója.-

Mondta egy büszke mosollyal.

- A mai napon körbe vezetlek benneteket az iskolában!-

Csapta össze tenyereit és elindult befelé, mi pedig követtük. Az iskola hatalmas volt és egyértelműnek tűnt, hogy jó módú emberek jártak ide. A mi iskolánk omladozó falait össze sem lehetett hasonlítani az arannyal díszített boltívekkel, hatalmas ablakokkal és a teljesen véletlenszerűen elhelyezett szobrokkal.

Hosszas séta után beértünk egy hatalmas könyvtárba. A polcok a padlótól a plafonig értek és tele voltak szebbnél szebb könyvekkel. Mr.Eldewode rákönyökölt a könyvtári pultra, ami hangosan recsegett súlya alatt. Elkezdte bemutatni a könyvtárost:

- Ugyan George, be tudom én mutatni magamat is!-

Forgatta szemeit a nő.

- Ms. Allard vagyok! Ha bármi kérdésetek van, keressetek bátran!-

Mosolygott ránk. Utána még az igazgató mesélt egy kicsit a könyvtárról. Willow-n látszott, hogy már untatja a dolog. Szemei ide oda ugráltak a könyvtár polcain. Figyelmét egy sötét sarok vonta magára, ahova beszaladt egy alak.

- Rendben gyerekek, akkor nézzetek körül!-

Mondta az igazgató. Willow kíváncsi természetéhez hűen el is indult felderíteni, hogy mi lehetett az az alak, amit látott. Csalódottan vette észre, hogy nem volt ott semmi szokatlan. Elkenődve levett egy könyvet a polcról és ekkor látta meg őt... Erre a beszélgetésre tisztán emlékszem...

- *Bonjour mon chéri!*-

Mosolygott rám kedvesen. Ruhái régi stílusúak voltak.

- *B-bonjour...?-*

Dadogtam össze vissza ijedtemben. Na, most kéne előkaparnom a francia tudásomat...

- *Comment tu t'appelles ?-*

Kérdeztem nagyon béna kiejtéssel.

- *Je m'appelle Timothée!*-

Mondta és kicsit meghajolt előttem.

- *Ohm... Je m'appelle Willow! Tu parles anglais ?-*

Kérlek, beszélj angolul, kérlek, beszélj angolul...!

- *Oui! Akarom mondani... Igen, persze!*-

Csapta össze tenyerét.

- *Oh, hál' Istennek! És... Mi vagy te amúgy?-*

Kérdeztem.

- *Hát, ahogy látod kedvesem, én egy szellem vagyok.-*

Mondta és megpróbálta megfogni a kezemet.

- *Igen, ez így nem fog menni...-*

Sóhajtott.

- *Na, várj, te most kísértessz engem?-*

Kérdeztem összezavarodva.

- *Én aztán nem. Túl sok energia lenne.-*

Mondta, miközben elkezdett járkálni.

- *De akkor mit akarsz tőlem?-*

Már a fejemet fogtam, mert nem értek semmit.

- *A segítségedet szeretném kérni. Látod, én egy nemes ember voltam!-*

Dörmögte és közben drámai kézmozdulatokkal magyarázott nekem.

- *És ki kell deríteni, hogy hogyan haltam meg!-*

Fordult felém.

- *És azt mégis, hogy akarod csinálni?-*

Kérdeztem vissza.

*- Hát... Jó kérdés. Gondoltam, neked lesz valami ötleted...-
Mondta, ahogy leült az egyik székre.*

*- Először a halálod helyét kéne megtalálni. Tudod esetleg, hogy hol lehet?-
Kérdeztem tőle, miközben felálltam és elkezdtem fel-alá járkálni és gondolkodni a terven.*

*- Fogalmam sincs...-
Sóhajtott nagyot.*

*- Remek... Egyébként mi arra a garancia, hogy valódi vagy és nem csak megőrültem...?-
Lestem rá.*

*- Nem vagyok elég élethű?-
Mosolygott rám elbűvölően. Én csak nagyot sóhajtottam és elindultam kifelé, mikor a sorok közül Mr.Eldewode lépett elém.*

*- Te mit keresel itt?-
Kérdezte idegesen. Fogalmam sem volt, hogy mit kellett volna mondanom.*

*- Csak nézelődik, ne aggódj!-
Szólt ide Ms.Allard. Azóta is áldom az eget, hogy a könyvtáros kihúzott a bajból!*

Még most is képes megnevetetni ez a történet. Olyan beleéléssel játszotta el ezt a beszélgetést a szobánkban, mint egy színész. Nade ezután a találkozás után Willow nekem is elmondta, hogy mi történt. Ketten álltunk neki a küldetésnek, hogy kiderítsük, hogy mi is történt Timothée-val. Éjt nappallá téve bújtuk a könyveket a könyvtárban és egyre több információt szedtünk össze.

De valamiről megfeledeztünk...

*- Szóval eddig annyit tudunk, hogy Jean-Pierre Allard fia vagy.-
Mondta Willow. Jean-Pierre egy nemes ember volt. Minden könyv említette, hogy az Allard család ellenségeskedett egy másik nemesi családdal, de a másik család kilétét homály fedte.*

- Tehát ez az épület téged illetett. Nagy valószínűséggel valaki megölt irigységből, a másik családból.-

Mondtam, de nem bírtam ránézni. Felsóhajtott és hátra dőlt a székében. Pár perc csend után oda fordultam hozzá . Nem hiszem, hogy valaha is láttam ennyi bánatot és csalódást valaki arcán.

*- Tim én...-
Willow kezdte volna lenyugtatni, de nem volt rá lehetőségünk.*

*- Tudtam, hogy sántikáltok valamiben!-
Kiabált ránk Mr.Eldewode és kövér ujjával ránk mutatott.*

- Futás Daisy!-

Kiáltott Willow, mielőtt megfogta a kezemet és elrángatott. Gyorsan futottunk a polcok között és sikerült nagyból lerázni Mr.Eldewode-ot.

- Erre, gyerekek!-

Kiáltott oda Ms.Allard. Berohantunk a pult mögött lévő szobába és bezárta az ajtót.

- Jól figyeljete, mert nincs sok időnk! Timothée, akivel beszéltek, az én apám. Ez az épület a mi tulajdonunk kellene, hogy legyen, de az Eldewode család megölte őt és ellopták a birtokunkat!-

Mondta, miközben sietve keresett valamit egy ládikóban.

- Tessék?-

Kérdezte Willow. Mindketten sokban voltunk. Mindenre számítottunk, csak erre nem.

- Tudom, hogy sok információ és nagyon hirtelen, de sietnetek kell! Menjete a bálterembe és mindent meg fogtok érteni! De siessetek!-

Oda dobott nekünk egy kulccsomót és kinyitotta a hátsó ajtót. Kifutottunk, miközben Timothée lebegett utánunk. Felrohantunk két emeletet és oda is értünk a két hatalmas fa ajtó elé. Willow próbálta gyorsan kinyitni a kulccsal, de nem jött össze.

- Hölgyeim, siessetek!-

Kiabált ki a szellem.

- Próbálkozunk, de mi nem tudunk csak úgy belebegni!-

Kiabáltam vissza neki. Hallani lehetett Mr.Eldewode nehéz lépteit a folyosó végén. Egyre csak közeledett és közeledett. Végre valahára kinyílt a nagy ajtó. Közös erővel benyomtunk Willow-val és belülről bezártuk. Amikor befordultunk a terembe, hatalmas tömeggel találtuk szembe magunkat. A helyiség másik oldalán kiszúrtuk Timothée-t, ahogy egy fiatal Ms. Allard kezét fogta. Nem emberek voltak...Nem. Szellemek. Belecsöppentünk egy emlékke. A szellemek táncoltak, hangosan nevetgéltek és mulattak. Ekkor arra lettünk figyelmesek, hogy Timothée elengedte lánya kezét és az erkély felé vette az irányt. Rohantunk utána, ahogy csak tudtunk, de egyszer csak megtorpantunk. Egy pisztoly durrant el. A hangulat teljesen megváltozott. Mindenki elhallgatott. Mintha megfagyott volna az idő. Egy fiatal Mr.Eldewode sétált vissza a teraszról, arcán egy önelégült mosollyal. Willow és én kirohantunk a erkélyre. A pillanat egy tört része alatt azt láttuk, ahogy Timothée mellkasát szorítva, átdől a korláton. Egykor hófehér felsője át volt ázva vérrel és fal fehérré volt sápadva. Willow odarohant a férfihez, de már késő volt. Az emlék ezen része véget ért és Timothée köddé vált. Én visszarohtam a bálterembe és láttam, ahogy a gyilkos kézen fogva elvezeti Ms. Allard-ot.

- Álljon meg!-

Kiáltottam utána, de ekkor ők is köddé váltak. Vége volt az emléknek. Kifutottam Willow-hoz, aki meredten bámult le az erkélyről. Oda akartam menni hozzá, de ekkor megjelent mellette Timothée. Nem akartam megzavarni őket, ezért hát a bálterem másik ajtaján kirohantam az udvarra az erkély alatt lévő kerthez. Elkezdtem kezeimmel ásni-kaparni. Nem kellett sok idő ahhoz, hogy csontot találjak. Hátra estem a sáros földre. Nem gondoltam, hogy ennyire sokkoló lesz megtalálni a maradványokat. Ekkor valaki megfogta hátulról a vállamat és erősen szorította azt.

- Elegendem volt belőletek!-

Kiabált Mr.Eldewode és megpróbált megütni. Kitértem ökle elől és lelöktem a kezét a vállamról. Felpattantam a földről és a főkapu felé vettem az irányt, ahol már több rendőrautó várakozott, előttük pedig Ms.Allard ált keresztbe font karokkal.

- Most megvagy Eldewode!-
Mosolygott büszkén.

- Nem.., Az nem lehet! Engedjenek el!-
A férfi feje elvörösödött és az arca eltorzult a dühtől. Két rendőrtiszt lefogta és beültették az autóba.

- Mikor hívta ide a rendőröket Ms.Allard?-
Kérdeztem.

- Ne foglalkozz most azzal! Az a lényeg, hogy végre azé lesz a birtok, akié mindig is kellett volna, hogy legyen!-
Mondta, miközben kitérte karjait. Ez volt annak a története, hogy megoldottunk egy több évtizedes rejtélyt.

- Anya és utána mi történt?-
Kérdezte a lányom, aki velem szembe ült.

- Mr.Eldewode-ot elvitték a rendőrök és Ms.Allard-é lett a birtok. Azóta is Ő az igazgató.-
Mondtam, ahogy hátra dőltem székemben.

- És Willow-val mi lett?-
Kérdezte a kisfiam, miután előbújt nővére háta mögül. Azt mondta, hogy így nem fél annyira a történetemtől.

- Hát, Willow már nem jött le az erkélyről...-
Sóhajtottam szomorúan.

- De miért nem?-
Nézett rám nagy boci szemekkel. Nővére megfogta vállát és megrázta a fejét.

- Willow nagyon megszerette Timothée-t. Annyira, hogy... Inkább ment vele.-
Magamat hibáztatom, hogy nem maradtam Willow-val az erkélyen. Én csak lentről néztem, ahogy ad egy csókot Timothée-nak, aki utána eltávozott ebből a földi világból. Kihallgatásra kellett mennem. Nem tudtam mit tenni. Már bő 10 éve, hogy ez megtörtént, de még mindig képes megrígatni. De az nyugtat meg, hogy így legalább együtt lehetnek és mindketten boldogok.

- Akkor, anya, te olyan vagy mint... Egy szuperhős?-
Nézett rám széles mosollyal. Persze, még fiatal ahhoz, hogy értse, hogy mi történt pontosan Willow-val. De talán nem is baj.

- Igen kicsim...Valami olyasmi...De mostmár sipirc aludni!-
Mondtam mosolyogva. A gyerekek gyorsan ágyba bújtak én pedig adtam nekik egy-egy puszit.

- Jó éjt, gyerekek! Szeretlek titeket!-

Mondtam, ahogy lecsuktam a lámpájukat és saját szobám felé vettem az irányt.